

פתיחה

קלאסיקה אסוציאטיבית

האמנות יעל סקאלייה משיקה תערוכה חדשה, שבה היא מציירת לראשונה בשמן על ברד על-פי צילום

"אנחנו מציירים הרבה בנסיעות לאיטליה ואחרי שנים רבות של ביקורים כאלה אני מרגישה חלק מהתרבות והמסורת האיטלקית. יש הרבה מאוד משותף בין הארץ לאיטליה - הגוף והצמחייה. מה ששונה זה הגישה התרבותית, גיל התרבות השורשים". היא נוהגת לצאת הרבה לטבע, מסכיב לעיר, כשהיא רוחפת את ציור הציור שלה על עגלת ילדים קטנה. גם גופי העיר שלה כמו נלכדו בוויית ראייה מיוחדת במינה, קשה לזהות. "לפעמים אני נוסעת במונית ועוברת ליד מקום שמעניין אותי, מאחר יותר אני חוזרת לשם ומצלמת, עושה מחקר בשטח, ומחליטה אם לחזור לשם. בדרך כלל אני עובדת מאוד ספונטני, אבל לפעמים אני צריכה כמה ימים של ניסיונות עד שאצא את דרכי לתוך משהו חדש".

● בתמונות העיר שלך לא רואים את העיר, אלא תמיד קטע קטן של בית או קבוצת עצים עם רמז לקיר. המבט נחבס ונותן מעט מידע שבבחי בקפידה.

"זו השריה שבציור. אמן אינו שם כדי לתת דיווח מפורש של מה שהוא רואה. עבודת אמנות חייבת להיות פעולת בחירה, כמו בשריה וביצירה מוזיקלית", היא אומרת. זו הסיבה שהיא רבקה באמנות הקלאסית ופחות מתעניינת באמנות קונסטפואלית. "בשבילי, ההתרגשות באמנות טמונה בהצלחה של הסלקציה של האמן. אמן בונה חוויה ובעיניי הצלחה של האמן היא בהמעתת הנוכחות. בהשארות החוויה למתבונן".

גלריה רוסצ'ילד אמנות, שד' רוסצ'ילד
140, תל אביב, 12.12.5.11, ב"ה 11:00
18:30, 13:00-10:00, ש' 11:00-10:00



צילום: יחי"א

יעל סקאלייה, סכנו דומס אדום

או בעיר, ניכר שהיא עובדת עם קשת בצבעים מאוד אישית, שגראית כאילו נמשחה ברוק של ערפל, כאילו העין המתבוננת מסתגרות ומצמצמת את המבט. שילוב של ראייה אימפרסיוניסטית עם ציור קלאסי. ● ההשראה שלך נטועה בעירן אחר?

מעולם לא נמשכתי לריאליזם כמוהו. הציור הוא קרקע משותפת אבל הבחירות של כל אחד מאיתנו שונות", היא מעידה. רבים מציירים קטני מידות, אינסטימיים ונוגעים ללב בעדינותם, כמוה עצמה. בין אם היא מציירת טבע דומם בסטודיו או נוף בטבע

לקראת התערוכה החדשה, שתיפתח מחרתים בתל-אביב, מצאה את עצמה יעל סקאלייה מציירת לראשונה על-פי צילום. "תמונת הכבר שלי רץ בחצר נראתה לי פתאום כל כך קלאסית, שהחלטתי לנתח אותה ולצייר לפיה", היא אומרת. אך התוצאה רחוקה מהמקור, לא בגלל שסקאלייה אינה מוירקית. להיפך, היא מעבירה לשמן על ברד את פרופרציות הגוף והפרספקטיבה ומציירת את הגוף הענוג בדיוק נמרוליסטי, אך סביב רמות היילד היא בוראת נוף שהולם את האסוציאציה שלה, לתמונת מלאכים או דמויות ילדים באמנות הקלאסית. "ברוך כלל אני מציירת מהתבוננות. זו הפעם הראשונה שאני עובדת על-פי צילום ומצאתי לי רקע מפרסקו איטלקי עתיק. יש משהו כל כך פשוט וכל כך יפה באמנות העתיקה - לפעמים אפשר לראות שני צבעים שנוגחים זה לצד זה ורוצחים משהו נפלא. יש בה קצת פרימיטיביות שמוסיפה הרבה כוח". העבודה על ציור התינוק היא ניסיון ראשון שלה גם בציור הכנה לעבודה גדולה יותר שהיא מתכננת. "הסקיצות של הן בדרך-כלל רעיונות ותוכניות. כאן אני עובדת לקראת משהו חדש, שעוד לא עשיתי. זה המטע שלי, אני לומדת כל היום ותמיד מחפשת".

קשת צבעים אישית

סקאלייה, אמנית תיקה שחיה ועובדת כבר 25 שנה בירושלים, היא אשתו של האמן הדידע ישראלי הירשברג. הם חסרו בארצות-הברית ויחד עלו לארץ ונילוו כאן ילדיהם. הספורי שלה שוכן קומפ מעל זה שלה, אך כל אחד מהם מתבודד בעבודתו. "אני וישראל מציירים בדרך כל-כך שונה.